

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve (felperes címe) felperesnek, az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Képviselési Főosztály (ügyintéző: ...) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2010. december 13. napján meghozott, 27.P.21.570/2010/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették az emberi méltóságát, jogorvoslathoz, a független és pártatlan bírósághoz és a tisztességes eljáráshoz való jogait. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az I., II. és III. rendű alpereseket egyetemlegesen 5.000 forint vagyoni és 200.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az I. és II. rendű alperesek, mint a Budai Központi Kerületi Bíróság bírái kötelesek lettek volna a vele szemben indult szabálysértési ügyben függetlenül és pártatlanul dönteni.

Hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes a szabálysértési ügyében úgy hozott érdemi döntést, hogy tudta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a kizárási kérelméről még nem határozott, és tudatában volt annak is, hogy tárgyalás tartása iránti kérelmét megerősítette, de a tárgyalás mellőzésével hozott végzést jogerősítő záradékkal látta el, ezzel megakadályozva felelősségre vonásának elévülését.

A II. rendű alperes elutasította a rendkívüli jogorvoslatként benyújtott perújítási kérelmét, holott annak törvényben előírt feltételei fennálltak.

Az I., II. és III. rendű alperesek kérték a felperes keresetének elutasítását.

Az I. és II. rendű alperesek arra hivatkoztak, hogy a felperes szabálysértési ügyének, illetőleg perújítási kérelmének elbírálása során bírói tevékenységüket végezték, és a felperes a személyiségi jog megsértése és kártérítés miatti követelését egyébként is kizárólag a III. rendű alperessel szemben terjeszthette volna elő.

A III. rendű alperes kifejtette, hogy az I. és II. rendű alperesek a szabálysértési törvény rendelkezéseivel összhangban végezték tevékenységüket, a jogszabályoknak megfelelően, ezért a felperes személyiségi jogait sem sértették.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 20.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 27.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 76. §-át, a 349. § (1) és (3) bekezdéseit, a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 24. § (1) és (3) bekezdéseit, a 21. § (1) és (3) bekezdését, valamint a szabálysértésekről szóló 1999. évi LIX. törvény (Szabs. tv.) 95. § (5) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság elsősorban azt vizsgálta, hogy a felperes az I. és II. rendű alperesekkel szemben az igényét érvényesíthette-e. Megállapította, hogy az I. és II. rendű alperesek a bírói jogalkalmazás részeként fejtették ki tevékenységüket, jogszabályt alkalmaztak akkor, amikor tárgyalást tűztek ki, végzést hoztak és egyéb eljárási cselekményeket végeztek a felperes szabálysértési ügyében. Magatartásuk a jogszabályok adta kereteket nem lépte túl, ezért a bírói gyakorlat szerint ezen magatartásuk miatt igény velük szemben nem érvényesíthető. Tevékenységükért a bíróság, mint jogi személy tartozik felelősséggel.

Megállapította azt is, hogy az I. és II. rendű alperesek a jogszabályok alkalmazása során megfelelően jártak el, ezért a III. rendű alperes sem sértette a felperes személyhez fűződő jogát és kárt sem okozott részére.

Rámutatott, hogy a felperes kizárási indítványait a Be. 21. § (1) bekezdésének e) pontjára alapította. Kifejtette, hogy az ügyet intéző I. rendű alperes a Be. 24. § (3) bekezdése szerint akár érdemi határozatot is hozhatott volna a kizárási indítványtól függetlenül. Akkor, amikor az I. rendű alperes jogerősítő záradékkal látta el a 2007. szeptember 21. napján kelt végzést, nem ügydöntő határozatot hozott, hanem a törvény erejénél fogva beállt következményt állapított meg.

A Szabs. tv. 95. § (5) bekezdésére utalva, megállapította, hogy a felperes a 2008. december 9. napjára kitűzött tárgyalást elmulasztotta és mulasztását előzetesen nem mentette ki. A bíróság a tárgyalás megkezdését követően érkezett felperesi beadványt igazolási kérelemnek tekintette, melyet a Szabs. tv. 72. §-a alapján elutasított. A jogszabály rendelkezései alapján az igazolási kérelmet elutasító határozat ellen panasszal nem lehet élni, és ellene más jogorvoslati lehetőség sincsen. Az igazolási

kérelem elutasítása esetén a tárgyalási határnapot elmulasztottnak kell tekinteni, és a mulasztás következményeit kell alkalmazni.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a III. rendű alperes a szabálysértési eljárás, és a jogerős határozattal szemben előterjesztett perújítási kérelem elintézése során jogszabályt nem sértett, ezért a felperes keresetét elutasította.

A perköltség megfizetésére a felperest kötelezte a Polgári perrendtartásáról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 76. § (1) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesek kereseti kérelem szerinti marasztalását és perköltség megfizetésére kötelezését.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság döntése a Pp. alapvető rendelkezéseit sértette, így az ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő.

Az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltára tekintettel a keresetében foglaltakat tartotta fenn. Hivatkozott arra, hogy a szabálysértési eljárásban mindvégig következetesen és határozottan közölte az eljáró bírósággal, hogy tárgyalás tartása iránti kérelmét változatlanul fenntartja. Ez a nyilatkozata a jogszabályi vélelem megdöntését eredményezte és sem a jogszabály, sem a józan ész alapján nem volt levonható az a következtetés, hogy a kifogását visszavonta volna.

Az eljárási szabálysértések körében arra hivatkozott, hogy az alperesek ellenkérelmét, sem a bírósági tárgyaláson tett nyilatkozataikat nem ismerhette meg, és tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvet sem küldte meg részére, az elsőfokú bíróság az eljárást gyakorlatilag nélküle folytatta le, és tévesen tájékoztatta az alperesek idézésének szabályszerűségéről. Erre tekintettel nem jelent meg a tárgyaláson és a nyilatkozatokra észrevételt sem tudott tenni.

Az I., II. és III. rendű alperesek kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, perköltségigényük nem volt.

Fenntartották az elsőfokú eljárás során előterjesztett álláspontjukat. A felperes személyiségi jogait sem az eljáró bírák, sem a bíróság nem sértette. Az I. és II. rendű alperesek bírói tisztségükben eljárva, azon nem túllépve gyakorolták hivatásukat. A III. rendű alperes a hivatkozott eljárások során jogszabályt nem sértett, ezért a kártérítési felelősség feltételei közül a jogellenesség hiányzott, ezért a további feltételek vizsgálata szükségtelen volt.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a másodfokú bíróság az abból levont következtetésekkel is teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályokat teljes körűen felsorolta, a másodfokú bíróság azokra csak visszautal.

Elsődlegesen arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a személyiségi jogi, és az azon alapuló kártérítési perek nem alkalmasak arra, hogy más eljárások vélt hibáinak orvoslása történjen. Az erre hivatott jogintézmények a rendes és rendkívüli perorvoslatok, az adott jogágak szabályozása szerint.

Megjegyzí továbbá a másodfokú bíróság, hogy a felperes által hivatkozott jogorvoslathoz, független és pártatlan bírósághoz, illetőleg tisztességes eljáráshoz való jogok nem az embernek, mint személyiségnek létéből és kiteljesedéséből fakadó jogosultságok, hanem az állam egyes tevékenységeihez köthető jogalanyokat megillető alapjogok. Erre tekintettel az esetleges sérelmük megállapítására nem a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja szolgálhat alapul.

Rámutat továbbá a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes által a keresetben hivatkozott határozat jogerősítési záradékkal ellátása önmagában nem alapozhat meg jogsértést, mert a jogerő az időmúlás objektív volta miatt a külön megállapítástól függetlenül beálló jogkövetkezmény. A határozat jogerősítő záradékkal való ellátása csak ennek az objektív ténynek a bíróság általi feltüntetése. A bíróságnak nem lehet feladata, hogy az eljárási cselekményeit úgy végezze, hogy a szabálysértési eljárás alá vont személy az elévülés kedvezményét élvezhesse.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. szabályait az eljárás során, mert a felperest valamennyi tárgyalásra szabályszerűen megidézte, az ítélethozatalt megelőző tárgyalás jegyzőkönyvét is megküldte a felperesnek, mellyel a következő tárgyalásra megidézte. A következő tárgyaláson a III. rendű alperes képviselője csatolta a részére adott I. és II. rendű alperesi meghatalmazásokat, így érdemi tárgyalás volt tartható, melyen az I. és II. rendű alperes védekezései is elhangzottak. Ezt a jegyzőkönyvet az elsőfokú bíróság valóban nem kézbesítette a felperesnek, azonban nem ez akadályozta a felperest abban, hogy megismerhesse az I. és II. rendű alperesek védekezését, hanem az, hogy a tárgyaláson nem jelent meg. Az elsőfokú bíróságnak nem volt olyan tájékoztatása, mely a felperest a tárgyalástól való távolmaradásra indíthatta volna, és olyan kifejezett rendelkezést sem tett, hogy a felperesnek a tárgyaláson nem kellett megjelenie.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes keresetét.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles megfizetni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Mivel az alperesi jogi képviseletnek perköltségigénye nem volt, ezért a felperest a másodfokú bíróság ezt meghaladó költségekben nem marasztalta.

Budapest, 2011. július 7.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő